

מערכות אלוהים חיים

גבורת הרוח המפעמת
בחיילנו בעת הזו

הרב דוד ג'אמי

הוצאה ראשונה
תשרי ה'תשפ"ד

יו"ל על ידי:

מתקים
מדרש

לפניות בנושא החוברת:
metukimidvash14@gmail.com

טל': 052-7463317

עריכה:

יעקב אמסלם

עימוד:

צחי וינוגרד

עיצוב כריכה:

יתי אטלו

הפצה:

בית מדרש לספרים
www.your-books.shop

טלפון 054-7364973

לאחינו החיילים היקרים,
הנלחמים בכל מקום ומקום בחירוף נפש
על מערכות אלהים חיים,
מנחה קטנה שלוחה מהר הקודש בירושלים,
למען נתחזק יחד בהרמת קרן ישראל וישועתו.

יהי רצון שתעשו חיל בכל המערכות,
בצפון בדרום באוויר ובים,
ויתקיים בכם הכתוב "ולא נפקד ממנו איש",
תשיבו כבודם של ישראל למקומו,
וישראל עושה חיל.

תוכן העניינים

כְּאָרִי וּכְלָבִיא

7

אגרת לחיילי צה"ל

מַעֲרֻכּוֹת אֱלֹהִים חַיִּים

13

העמדה הנפשית בזמן מלחמה

פְּאָרִי וּנְכֵלְבִיא

אגרת לחיילי צבא הגנה לישראל

כָּאֲרִי וְכַלְבִּיא

לכל חיילנו - אהובנו היקרים, הנמצאים בכל מקום ומחרפים נפשם על מערכות ישראל.

עליכם נאמר בתורה בברכות בלעם "כָּרַע שָׁכַב כְּאֲרִי וְכַלְבִּיא מִי יִקְיָמֶנּוּ", ומפרש הרמ"ד ואלו שאומתנו היא אומה של אריות. כולם גיבורים, בין לפי טבעם ובין מכח השכינה השורה עליהם, ולכן מכנה אותנו בלעם אריות.

טבע האריה שלעיתים הוא כורע ושוכב ונראה חלוש ורפה, וכשרואים אותו חושבים שהוא מסכן, אך פתאום הוא קם וכל עוצמתו מתגלה. כך עם ישראל היה בגלות, נראה חלוש ומסכן, שותק ולא מגיב, אך בזמן הגאולה הוא מתעורר, "וְהָיָה שְׂאֲרִית יַעֲקֹב בְּגוֹיִם בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים כְּאֲרִיָּה בְּבַהֲמוֹת יַעַר כְּכַפִּיר בְּעֵדְרֵי צֶאֱן אֲשֶׁר אִם עָבַר וְרִמַּס וְטָרַף וְאִין מְצִיל". אין מי שיכול לעמוד אל מול האריה.

אתם, חיילנו היקרים, הביטוי של האריה הזה. אריה זה הוא עם ישראל, זו השכינה השורה עלינו, ואתם

השיניים של האריה, השאגה שלו, אתם הביטוי לכח ולגבורה שלו. זו הסיבה שאנו נלחמים בעזה, לקחת את העוז משם ולצרף אותו לעם ישראל, לאריאליות שלנו. אך איננו סתם אריות, אלא אנו שליחים של הקב"ה, נשלחנו על ידו לעשות את עבודתו בעולם. וכעת העבודה שלנו היא לכלות את הקוצים מהכרם, כפי שאומרים חז"ל במדרש, שלאחר שאברהם אבינו נלחם בארבעת המלכים, היה ירא שמא הרג ביניהם צדיק או ירא שמים אחד, וממשילים זאת לאדם שירד לפרדס של המלך והסיר ממנו קוצים, וחשש שמא המלך יכעס עליו. אמר לו המלך שיבוא ויטול שכרו, שכן עשה את העבודה עבור המלך. כך כל אותם אויבים שאנו נלחמים בהם - הם כקוצים שיש לבער מהעולם.

ראינו את האכזריות והרשעות שלהם, ראינו את השחיתות שהם מלאים בה, ואנו שלוחיו של מקום להחזיר את כבודם של ישראל, למגר את הרשע העולמי ולהוציאו מעולמו של הקב"ה.

עליכם, חיילים יקרים, נאמר בשיר השירים "שִׁנְיָךְ כְּעֶדֶר הַרְחֵלִים שְׁעָלוּ מִן הַרְחֵצָה, שְׁכָלְךָ מִתְאַיְמוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם". אתם השיניים הנוגסים באויבינו, והשיניים שלנו לבנות כעדר רחלים, טהורות וקדושות הרוצות רק את

הטוב. אמנם לפעמים למען הטוב יש לנהוג באכזריות,
אך זה רק למען הטוב.

וכיוון שכך - 'ושכולה אין בהם' - שום פגע לא יארע
למי שנלחם ככה, כהבטחתו של הרמב"ם בספרו הגדול:

"וְכָל הַנִּלְחָם בְּכָל לְבוֹ בְּלֹא פֶחַד וְתַהֲיָה כְּנִתְּנוֹ לְקִדְשׁ
אֶת הַשָּׁם בְּלִבְדּוֹ, מִבְּטַח לוֹ שֶׁלֹּא יִמָּצֵא נֹזֵק וְלֹא
תִּגְיַעְהוּ רָעָה. וַיִּבְנֶה לוֹ בַּיִת נָכוֹן בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּזְכֶּה לוֹ
וּלְבָנָיו עַד עוֹלָם וַיִּזְכֶּה לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. שְׁנֵאמַר
'כִּי עָשָׂה יְעֶשֶׂה ה' לְאֲדֹנָי בַּיִת נֶאֱמָן כִּי מִלַּחְמוֹת ה'
אֲדֹנָי נִלְחָם וְרָעָה לֹא תִמָּצֵא בְךָ' וְגו' 'וְהָיְתָה נִפְשׁ
אֲדֹנָי צְרוּרָה בְּצָרוֹר הַחַיִּים אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ'."

בספר מיכה מתוארת הסיבה האמיתית להתעוררות
הגויים עלינו:

"וְעַתָּה נֶאֱסָפוּ עֲלֶיךָ גוֹיִם רַבִּים הַאֲמָרִים תַּחֲנֹף
וְתַחֲזוּ בְּצִיּוֹן עֵינֵינוּ. וְהִמָּה לֹא יָדְעוּ מַחְשְׁבוֹת ה'
וְלֹא הִבִּינוּ עֲצָתוֹ כִּי קִבְּצָם כְּעַמִּיר גִּרְנָה. קוֹמִי
וְדוֹשִׁי בַת צִיּוֹן כִּי קִרְנֶךָ אֲשִׁים בְּרָזַל וּפְרַסְתִּיךָ
אֲשִׁים נְחוֹשָׁה וְהִדְקוֹת עַמִּים רַבִּים וְהַחְרַמְתִּי לָהּ
בְּצַעַם וְחִלַּם לְאֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ'."

הגויים רוצים להשמיד אותנו ולכבוש את ירושלים,
זו מטרתם האמיתית. אמנם, הם לא יודעים שה'
עורך אותם לכך כדי שנילחם בהם ונדוש אותם - וזה
תפקידנו במלחמה זו.

נברככם שיתקיים בכם הפסוק:

**"כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֶיךָ לְהַצִּילְךָ וְלִתֵּת
אִיבֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מַחְנֶיךָ קְדוֹשׁ".**

לכו לשלום, כסחו את כל הקוצים המחריבים ומטמאים
את עולמנו, וחזרו לשלום.

חזקו ואמצו, אהבתנו מסורה לכם.

מַעֲרָכוֹת אֱלֹהִים חַיִּים

העמדה הנפשית בזמן מלחמה

מַעֲרֻכּוֹת אֱלֹהִים חַיִּים

אנו נמצאים במצב מורכב ומסובך, קמו עלינו אויבינו החפצים להשמידנו ועשו בנו קרחה גדולה וקשה, ואין אחד שלא מלא בצער גדול על המצב הקשה אליו נקלע עם ישראל.

עם זאת, עלינו לחזור ולשנן את הדברים הפשוטים והידועים, שבעתות מלחמה יש לזכור אותם עוד יותר.

על יחוד ה'

”עַת צָרָה הִיא לִיעֶקֶב וּמִמָּנָה יִנָּשֵׁעַ.”

ראשית, אויבינו לא קמים עלינו אלא על רבש"ע. מדורות הרשע שיש במקומות האלה, זה רשע שלא יתואר. זו שקיעה בחומרנות ואכזריות, לא צריך להרבות בהסברים לאחר שראינו את המצב הנורא ואת מה שהם עוללו. כגודל הרשע כך אנו מבינים את גודל תפקידנו בהשמדת הרשעה ובמלחמת ה'.

לאחר מפלת העי אומר יהושע "וַיִּמָּה תַעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל", ומסביר שם רש"י ששם ה' הגדול הוא "הַמְשׁוֹתֶף בְּשִׁמְנוֹ". שם ה' משותף עמנו, אם אין שמנו אין שם ה'. וכדברי הרמב"ם, שעל כל חייל ועל כל מי שנמצא בעורף לשונם השכם והערב: "מאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה". זו מטרתנו, אנו נלחמים על הטוב האלוקי שינצח בעולם.

אנו שליחים של הקב"ה במלחמה הזו. לא סתם ה' הקים עלינו את האויבים האלה, כדברי השפת אמת על פרשת פנחס, שכשמגיע זמנו של הרשע להיאבד מהעולם, ה' מקים אותו על הצדיק כדי שהצדיק יהרוג אותו. כך כשמגיע זמנם של אויבנו לעבור מהעולם, ה' מקים אותם על מדינת ישראל, כי רק מדינת ישראל מסוגלת למגר את הרשע.

לכן אויבנו קמים על מדינתנו, על יסוד כסא ה' בעולם, על הטוב האלוקי, כדי שנתמלא עוז וגבורה ונשמיד ונכלה אותם, נכבוש את ארצנו ונחזיר את הגזלה של ארץ ישראל בחזרה.

עוז וגבורה

אין שום היתר להיות בחולשה בעת הזאת ולרפות את הרוח, עלינו להיות גיבורים במלחמה. אין זה זמן לאבלות, דיכאון וייאוש.

בזמן המכבים, לאחר שנהרג יהודה המכבי שהיה הרמטכ"ל והלך ראשון לקרב, שָׁבו החיילים לאחור ולא ידעו מה לעשות. שאל אותם מתתיהו מדוע הם שבים, וכשענו לו שזה משום שיהודה נהרג, אמר להם שזו לא עת להיבהל והוא ייצא איתם לקרבות, על אף שהיה כבר זקן.

יש איסור להיבהל במלחמה. איסור זה ודאי קיים על החיילים הלוחמים, אבל בראשונים מבואר שזה חל גם על מי שבעורף - אין לאף אחד היתר להיות בחולשה. מטרתם של אויבינו היא להחדיר בנו פאניקה ותבהלה, לגרום לנו ליאוש, לאבדן דרך ואבדן עשתונות. המאבק הוא מאבק פסיכולוגי.

לכן, על כל אחד מאיתנו, גם אלו שבעורף וגם נשות החיילים והילדים, להתחזק במחשבותינו. המחשבות משדרות וקובעות, זה כמו חיידקים שמתפשטים על כל הסביבה.

והסיר חרפה מעל ישראל

המלחמה הזו תוכרע ברוחנו ולא במקום אחר. יש לנו את כל היכולות והאפשרויות, ומה שאנו צריכים אלו הרוח והדעת להילחם.

את הרוח הזו אנו לומדים מדוד המלך, כאז כן היום. מטרת האויבים שלנו היא להחליש את רוחנו, כמו שעשה גלית הפלישתי, שהפלסטינאים הם המשך ישיר שלו, שהיה קם בוקר וערב ומחרף מערכות ישראל במשך ארבעים יום, וכל זה כדי לשבור את רוחנו, כפי שאומר זאת הוא בעצמו: "וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי, אֲנִי חִרְפְּתִי אֶת מַעֲרָכֹת יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה, תָּנוּ לִי אִישׁ וְנִלְחַמָּה יָחַד. וַיִּשְׁמַע שָׂאוּל וְכָל יִשְׂרָאֵל אֶת דְּבַרֵי הַפְּלִשְׁתִּי הָאֵלֶּה, וַיַּחֲתוּ וַיָּרְאוּ מְאֹד". זו מטרתו, וכשיש פחד כזה, הוא משתק ואין אפשרות לפעול ולנצח.

והנה בא דוד, הנער התמים, אדמוני עם יפה עיניים, ומסתובב במחנה. זה רק מה שהוא עושה, פשוט מסתובב ושואל את האנשים 'מה אומר הפלישתי הזה?'

כולם בפחד ובפאניקה, המלך מבטיח הבטחות לא סבירות - יתן את בתו למי שינצח ויעשרנו עושר גדול.

בזה האנשים מתעסקים, מי ינצח ויקבל את בת המלך ואת העושר, מי יחזיר את השקט ונוכל לחזור לחיות ברוגע.

אך דוד מדבר בשפה אחרת לגמרי: "מִה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר יִכֶּה אֶת הַפְּלִשְׁתִּי הַלְזוֹ וְהִסִּיר חֲרָפָה מֵעַל יִשְׂרָאֵל, כִּי מִי הַפְּלִשְׁתִּי הָעַרְל הַזֶּה, כִּי חָרַף מִעַרְכוֹת אֱלֹהִים חַיִּים". כך דוד מסתובב ומשנה את השפה, מכניס בעם גבורה, עד שלאט לאט מתחולל מהפך - "וַיִּשְׁמְעוּ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר דָּוִד, וַיִּגְדּוּ לְפָנָיו שְׂאוּל וַיִּקְחָהוּ".

מי הערל הזה

פתאום מפציע משהו חדש בעולם. דוד לא מתעסק כלל בבת המלך או בכסף, אלא בכבוד ה' וכבוד ישראל. ראשית דוד אומר לעם שאיננו אנשים פרטיים, אנו עם ויש לנו כבוד לאומי שנרמס ומתבזה. לאחר מכן הוא מזכיר לעם שהפלישתים הזה לא מחרף את עם ישראל בלבד, אלא הוא מחרף מערכות אלהים חיים. איננו נלחמים כמו כל עם שנלחם בעם אחר, אנחנו נלחמים את מלחמות ה'. ממילא גם היחס לגוליית משתנה -

”מי הפלשתי הערל הזה, כי חרף מערכות אלהים חיים.”
מול רבש”ע גוליית הוא כקליפת השום.

כשאנו נמצאים ברוממות קרנם של ישראל ומבינים
שהנושא הוא מערכות אלהים חיים, אנו מבינים
שאויבינו הם כלום, אפס אפסים ודברים בטלים!

הלאה יאוש

מומלץ מאוד לא להיות ניזונים מהתקשורת, כי היא
משרתת את האויב. מטרת האויב להחליש אותנו, ומי
ששומע חדשות פועל בשירות האויב, נכנס לפאניקה
ותבהלה וגורם לחולשה גדולה.

אין לחשוב שמי שלא שומע חדשות הוא מנותק ולא
יודע מה קורה. אנו יודעים היטב מה קורה ושהמצב
קשה מאוד וצריך הרבה ישועות, תושייה ועצה נכונה.
אך אסור להיכנס לתבהלה, כפי שאמר דוד המלך: ”אל
תגידו בגת אל תבשרו בחוצת אשקלון פן תשמחנה
בנות פלשתים פן תעלזנה בנות הערלים”.

יש איסור להיבהל, אויבנו רוצים לראות אותנו עם פנים
נפולות. כך אין אפשרות להילחם! כל העם הוא חזית –
בפועל וברוח, וזה מה שנותן עוז ותעצומות לחיילנו

הקדושים המוסרים את נפשם על מערכות אלהים
חיים.

לכן נעביר מאיתנו כל עצב וייאוש, בל יראה ובל ימצא.
כעת זה הזמן להסתער.

הרב קוק אמר לאחר פרעות תרפ"א, בהלוויית הקדושים,
שאיננו יכולים להזיל דמעות משתי סיבות - גם מחמת
גודל הכאב שהוא כה גדול והדמעות לא מבטאות אותו
כלל, וגם משום שאין בוכים על מות גיבורים. גיבורים
אלה מחזקים את האומה ומקדשים אותה במסירות
הנפש שלהם.

בזמן קרב ומלחמה הלאה יאוש ועצבות. צריך להילחם
בשמחה על מערכות אלהים חיים בגבורה עצומה.

בסיום חומש דברים קראנו "אַשְׁרֵיךָ יְשׁוּאַל מִי כְמוֹךָ
עַם נוֹשֵׁעַ בָּהּ", כלומר - דעת ה' היא המושיעה אותנו
והישועה שלנו היא ישועת ה'. כשעם ישראל נושע
גם ה' נושע ועל זה אנו יוצאים למלחמה. ה' נמצא
איתנו בקרבות, במוחותיהם ובהחלטותיהם של מקבלי
ההחלטות ובידיהם ותושייתם של חיילי צבא הגנה
לישראל.

עם אחד

עוד יש להבין שלא לחינם דבר זה קרה בשמיני עצרת, בתוך שאנו עם המלך במסיבו, בסעודה הקטנה שה' עושה לנו. מי שמפריע בזמן זה - אות היא שהוא יצא מכלל המציאות. לא יתכן שה' לא ינקום את נקמתו כנגד מי שמפריע בשעה שלביא ולביאה נזקקין זה לזה.

הלביאה זה משל לעם ישראל, ללאומיות שלנו. על כן - עלינו להילחם בכל שנאה וקינטורים, "וְאִישׁ אֶת רַעַת רֵעֵהוּ אֶל תִּחַשְׁבוּ בְּלִבְכֶם", רק מחשבות טובות יש לחשוב אחד על השני, להסתכל רק בעין טובה ולהיות דבק אחד. המלחמה היא שמעוררת אותנו לאחדות.

האויבים שלנו באו להזכיר לנו שאנו עם אחד, עם ה', מערכות אלהים חיים. לצערנו אנו נזכרים בכך רק בדרך הקשה.

מלחמה זה מלשון לחם, ולחם זה מלשון להלחם - המלחמה מלחימה אותנו כאיש אחד בלב אחד, עושה אותנו מחוברים. הלאומיות והפטריוטיות האמיתית שלנו מתעוררות, ובזה אנחנו ננצח ונעשה חיל, נביס את אויבינו הקמים עלינו ונחזיר את גזלת ארץ ישראל.

נתקן את החטא של פינוי גוש קטיף, נכבוש את הדרום
ונחזור למעוזנו.

מלחמת הרוח

עלינו לזכור ולהזכיר לשם מה אנו נלחמים. אנו
נדרשים להפסיק לדבר על החזרת השקט ועל הרצון
לחזור לחיים שאננים. מה שעומד על כף המאזניים זה
מערכות אלהים חיים שיקומו על עומדם.

המערכה ארוכה וספגנו מכות קשות, הבהילו אותנו,
אנחנו בצער גדול וזה טבעי והגיוני. עם זאת, לאחר
שאנו מצטערים עלינו להתגבר, להתעשת ולהסתער
על האויב, להבין מי אנחנו ולשם מה אנו נלחמים.
מלבד הצער האישי של קרובי הנופלים יש צער גדול
לעין שיעור, והוא צער השכינה, צער הקב"ה שרוצה
לשוב לכל חלקי אדמתנו.

”כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֶיךָ
לְהַצִּילֶךָ וְלָתֵת אִיבֶיךָ לְפָנֶיךָ
וְהָיָה מַחְנֶיךָ קְדוֹשׁ.”

חזק ונתחזק בעד עמנו ובעד ערי אלוקינו.